

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2011 r.

Druk nr 1197

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 91. posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2011 r. ustawę

o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Z wyrazami szacunku

(-) Grzegorz Schetyna

USTAWA
z dnia 28 kwietnia 2011 r.

o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych^{1), 2)}

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw:

- 1) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631),
- 2) dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18),
- 3) dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3),
- 4) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63).

Ustawa wykonuje następujące decyzje:

- 1) decyzję nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 49 z 19.02.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 57),
- 2) decyzję Komisji nr 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiającą zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 55 z 01.03.2005, str. 57),
- 3) decyzję Komisji nr 2006/780/WE z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12),
- 4) decyzję Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającą wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1, z późn. zm.),
- 5) decyzję Komisji nr 2009/450/WE z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69).

W zakresie swojej regulacji ustawa umożliwia wykonanie:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.),
- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1),
- 3) rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 271 z 11.10.2008, str. 3),
- 4) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.),
- 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.
2. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:
 - 1) instalacji:
 - a) w której jest prowadzona działalność powodująca ich emisję,
 - b) która spełnia wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych – zwanej dalej „instalacją objętą systemem”;
 - 2) operacji lotniczej.
3. Emisja gazów cieplarnianych z instalacji objętej systemem dotyczy:
 - 1) od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂);
 - 2) od dnia 1 stycznia 2013 r.:
 - a) dwutlenku węgla (CO₂),
 - b) podtlenku azotu (N₂O),
 - c) perfluorowęglowodorów (PFCs).
4. Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy od dnia 1 stycznia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂).
5. Załącznik do ustawy określa:
 - 1) rodzaje instalacji objętych systemem i wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych tych instalacji oraz rodzaje działalności prowadzonych w instalacjach objętych systemem, w okresie rozliczeniowym 2008–2012;
 - 2) rodzaje instalacji objętych systemem lub rodzaje działalności prowadzonych w instalacjach objętych systemem, w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od 1 stycznia 2013 r., a także wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych tych instalacji lub działalności i gazy cieplarniane przyporządkowane danej instalacji lub działalności;
 - 3) współczynniki ocieplenia dotyczące poszczególnych gazów cieplarnianych.

nych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Art. 2.

1. Przepisy ustawy stosuje się do:

- 1) prowadzącego instalację, który posiada instalację objętą systemem;
- 2) operatora statku powietrznego wykonującego operację lotniczą, jeżeli:
 - a) Rzeczpospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu Komisji Europejskiej wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE”, lub
 - b) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, o której mowa w art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.³⁾), lub
 - c) posiada certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, o którym mowa w art. 160 ustawy, o której mowa w lit. b, lub
 - d) posiada upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a ustawy, o której mowa w lit. b, lub
 - e) posiada zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych na wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 ustawy, o której mowa w lit. b.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) instalacji lub jej części stosowanej wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystującej wyłącznie biomase;
- 2) operacji lotniczej:
 - a) wykonywanej wyłącznie w celu przewozu, podczas oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli taki jej charakter został potwierdzony w planie lotu,
 - b) wojskowej, wykonywanej przez wojskowe statki powietrzne, służby celnej, policji, straży granicznej, żandarmerii wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 80, poz. 432.

- c) związanej z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, przeciwpożarowej i gaśniczej, z pomocą humanitarną lub służb ratowniczych, jeżeli jest ona wykonywana na podstawie zezwolenia właściwego organu,
- d) wykonywanej zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.⁴⁾),
- e) kończącej się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, i wykonywanej bez międzylądowania,
- f) szkoleniowej, wykonywanej wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że nie jest ona wykorzystywana do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego,
- g) wykonywanej wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego,
- h) wykonywanej przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg,
- i) wykonywanej w ramach zobowiązań z tytułu wykonywania obowiązków użyteczności publicznej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 293 z 31.10.2008, str. 3), na trasach w regionach najbardziej oddalonych, określonych w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub na trasach, których oferowana zdolność przewozowa nie przekracza 30 000 rocznie,
- j) wykonywanej przez operatora statku powietrznego będącego przewoźnikiem w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, który realizuje:
 - mniej niż 243 operacje lotnicze w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym albo
 - operacje lotnicze, których łączna roczna wielkość emisji wynosi mniej niż 10 000 Mg CO₂.

Art. 3.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) emisji – rozumie się przez to gazy cieplarniane wprowadzane do powietrza w wyniku działalności człowieka, związanej z eksploatacją instalacji objętej systemem oraz z wykonywaną operacją lotniczą;
- 2) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:
 - a) dwutlenek węgla (CO₂),

⁴⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137 i 138, z 1969 r. Nr 27, poz. 210 i 211, z 1976 r. Nr 21, poz. 130 i 131, Nr 32, poz. 188 i 189 i Nr 39, poz. 227 i 228, z 1984 r. Nr 39, poz. 199 i 200, z 2000 r. Nr 39, poz. 446 i 447, z 2002 r. Nr 58, poz. 527 i 528 oraz z 2003 r. Nr 78, poz. 700 i 701.

- b) metan (CH₄),
 - c) podtlenek azotu (N₂O),
 - d) fluorowęglowodory (HFCs),
 - e) perfluorowęglowodory (PFCs),
 - f) sześćfluorek siarki (SF₆);
- 3) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.⁵⁾);
 - 4) instalacji nowej – rozumie się przez to eksploatowaną instalację, która powoduje emisję gazów cieplarnianych objętych systemem i spełnia przesłanki objęcia systemem, a która nie została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem lub w wykazie, o którym mowa w art. 21 ust. 2 lub 3;
 - 5) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657);
 - 6) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 7) jednostce uprawnionej – rozumie się przez to podmiot uprawniony do weryfikacji raportów określonych w ustawie, posiadający akredytację udzieloną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935);
 - 8) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
 - 9) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot, który użytkuje statek powietrzny w czasie wykonywania operacji lotniczej, lub właściciela statku powietrznego w przypadku gdy podmiot ten nie jest znany lub nie został wskazany przez właściciela statku powietrznego;
 - 10) projekcie wspólnych wdrożeń – rozumie się przez to projekt wspólnych wdrożeń w rozumieniu art. 2 pkt 23 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 11) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącego instalację w rozumieniu art. 3 pkt 31 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 12) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 63, poz. 322.

- 13) tonokilometrze – rozumie się przez to 1 Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezionego na odległość 1 km;
- 14) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny w rozumieniu art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 15) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂), które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach systemu i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;
- 16) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję administracyjną zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji objętej systemem i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania;
- 17) zmianie w instalacji – rozumie się przez to wywołującą wzrost emisji rozbudowę instalacji objętej systemem, a w przypadku instalacji wytwarzającej ciepło, również wywołującą wzrost emisji zmianę w sieci ciepłowniczej związanej z przyłączeniem nowych odbiorców.

Art. 4.

Okresem rozliczeniowym dla:

- 1) prowadzącego instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., zwany dalej „okresem rozliczeniowym 2008–2012”,
 - 2) operatora statku powietrznego jest okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.
- a także każdy ośmioletni okres, począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r.

Art. 5.

Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do starosty oraz marszałka województwa w sprawach rozstrzyganych na podstawie przepisów ustawy.

Rozdział 2

Administrowanie systemem

Art. 6.

Nadzór nad systemem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 7.

Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.

Art. 8.

1. Uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanym dalej „Krajowym rejestrem”.
2. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku posiadania operatora w rejestrze Unii, zwanego dalej „rachunkiem instalacji”, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1), oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania.
3. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, zwanego dalej „rachunkiem posiadania operatora statku powietrznego”, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Komisji, o którym mowa w ust. 2, oraz może posiadać osobiste rachunki posiadania.
4. Osobiste rachunki posiadania w Krajowym rejestrze mogą posiadać podmioty niewymienione w ust. 2 i 3.
5. Niewydane uprawnienia do emisji oraz uprawnienia do emisji stanowiące krajową rezerwę uprawnień do emisji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 4, rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6, oraz specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, o której mowa w art. 23 ust. 1, przyznane Rzeczypospolitej Polskiej, są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania w Krajowym rejestrze.

Art. 9.

1. Za otwarcie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2–4, wnosi się opłatę w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień wniesienia opłaty.
2. Dowód wniesienia opłaty dołącza się do wniosku o otwarcie rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2–4.
3. Posiadacz rachunku, o którym mowa w art. 8 ust. 2–4, wnosi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości stanowiącej równowartość 25 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłoszonego przez Naro-

dowy Bank Polski obowiązującego w ostatnim dniu roku poprzedzającego rok, za który jest wnoszona opłata.

4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 3, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”.
5. Opłaty, o której mowa w ust. 3, nie wnosi się za rok, w którym otwarto rachunek, o którym mowa w art. 8 ust. 2–4.
6. Narodowy Fundusz przekazuje do Krajowego ośrodka dowód wniesienia opłaty, o której mowa w ust. 3, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku.
7. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 1, lub nieprzekazania dowodu wniesienia tej opłaty Krajowy ośrodek nie otworzy rachunku. Otwarcie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.
8. W przypadku niewniesienia opłaty, o której mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek blokuje rachunek. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.
9. Warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunków, o których mowa w art. 8 ust. 2–4, w Krajowym rejestrze określa regulamin, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Art. 10.

1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, chyba że ustawa stanowi inaczej.
2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w Krajowym rejestrze lub rejestrze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej prowadzonym na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji, o którym mowa w art. 8 ust. 2.

Art. 11.

1. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.
2. Niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunkach, o których mowa w art. 8 ust. 2–4, w Krajowym rejestrze są zastępowane odpowiednią liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Rozdział 3

Rozdział uprawnień do emisji

Art. 12.

1. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem, zwany dalej „krajowym planem”, sporządza się na okres rozliczeniowy 2008–2012

na podstawie informacji przekazywanych przez prowadzących instalacje, o których mowa w ust. 2.

2. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, oraz prowadzący instalację spełniającą przesłanki objęcia systemem, są obowiązani do przekazywania Krajowemu ośrodkowi informacji, na podstawie których jest sporządzany krajowy plan.
3. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę informacji, o których mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nich danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń.
4. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że informacje, o których mowa w ust. 1, nie spełniają wymagań, o których mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem do prowadzącego instalację o uzupełnienie zawartych w nich danych lub udzielenie wyjaśnień.
5. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą prawidłowego sporządzenia krajowego planu lub jego zmiany, określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres,
 - 2) termin składania,
 - 3) sposób przekazywania, formę i układ
 – informacji, o których mowa w ust. 1.

Art. 13.

1. W krajowym planie określa się:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w danym okresie rozliczeniowym;
 - 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
 - 3) wykaz instalacji objętych systemem wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego;
 - 4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych i tych instalacji, w których dokonano zmiany w instalacji, zwaną dalej „krajową rezerwą”;
 - 5) liczbę lub procentowy udział jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji, oraz sposób wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
 - 6) liczbę uprawnień do emisji, które stanowią rezerwę dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem.
2. W krajowej rezerwie wyodrębnia się:
 - 1) rezerwę dla instalacji zidentyfikowanych po dniu 1 stycznia 2008 r. oraz na planowane projekty wspólnych wdrożeń;
 - 2) w przypadku zmiany krajowego planu rezerwę uprawnień do emisji pozyskanych w wyniku takiej zmiany.

3. Opracowując krajowy plan, bierze się pod uwagę:

- 1) polityki, strategie, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, transportu, ochrony środowiska oraz rolnictwa i leśnictwa;
- 2) najbardziej dokładne i aktualne dane dotyczące całkowitej wielkości emisji krajowej oraz emisji z instalacji objętych systemem;
- 3) wynikające ze wskaźników emisji relacje wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 4) wdrażane technologie efektywne z punktu widzenia ochrony środowiska oraz wytwarzania i wykorzystywania energii.

4. W uzasadnieniu do krajowego planu podaje się:

- 1) informacje o sposobie określenia całkowitej liczby uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;
- 2) kryteria rozdziału uprawnień do emisji między rodzaje instalacji i między instalacje tego samego rodzaju;
- 3) informacje o sposobie określenia liczby uprawnień do emisji, które w okresie rozliczeniowym będą stanowić krajową rezerwę;
- 4) informacje o sposobie określenia liczby lub procentowego udziału jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonych redukcji emisji, które prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia rocznej wielkości emisji, oraz wykorzystania tych jednostek w okresie rozliczeniowym;
- 5) informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych, o których mowa w art. 14 ust. 2.

Art. 14.

1. Projekt krajowego planu opracowuje Krajowy ośrodek.
2. Krajowy ośrodek zapewnia możliwość udziału społeczeństwa przy opracowaniu projektu krajowego planu na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁶⁾).
3. Po przeprowadzeniu konsultacji społecznych Krajowy ośrodek przekazuje projekt krajowego planu ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 15.

1. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekt krajowego planu z członkami Rady Ministrów.
2. Krajowy plan jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej niezwłocznie po jego uzgodnieniu.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 340, Nr 84, poz. 700 i Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 145, Nr 106, poz. 675, Nr 119, poz. 804, Nr 143, poz. 963 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159.

3. Krajowy plan jest przyjmowany, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia jego przedłożenia Komisja Europejska nie odrzuci krajowego planu w całości albo w części.
4. Rada Ministrów przyjmuje krajowy plan, w drodze rozporządzenia, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania instalacji objętych systemem ujętych w krajowym planie, zapewnienia dostępu do uprawnień do emisji nowym instalacjom, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa, a także powszechnym charakterem tego planu.

Art. 16.

1. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci krajowy plan w części, minister właściwy do spraw środowiska, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji Europejskiej, równego traktowania instalacji objętych systemem, dostępu do uprawnień do emisji nowym instalacjom, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa, a także powszechnym charakterem tego planu, sporządza poprawiony krajowy plan. Do poprawionego krajowego planu stosuje się przepisy art. 15.
2. Jeżeli Komisja Europejska odrzuci krajowy plan w całości, sporządza się nowy krajowy plan zgodnie z art. 13–15.

Art. 17.

1. Rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy dokonuje się z uwzględnieniem stosowanej technologii produkcyjnej, informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik, o których mowa w art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, wykorzystywanych surowców i paliw, prognozowanej wielkości produkcji oraz wskaźników emisji wynikających z relacji wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o liczbie uprawnień do emisji dostępnych w krajowej rezerwie.
3. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy, kierując się względami gospodarczymi, bezpieczeństwem energetycznym państwa, potrzebą ograniczania wielkości emisji i zapewnienia równego traktowania prowadzących instalacje nowe i tych, w których dokonano zmiany w instalacji, oraz przesłankami, o których mowa w ust. 1.

Art. 18.

1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń, który powoduje obniżenie emisji z instalacji objętych systemem, składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o przekazanie jednostek redukcji emisji odpowiadających wielkości osiągniętej emisji zredukowanej.
2. Jednostki redukcji emisji, o których mowa w ust. 1, powstają z zamiany uprawnień do emisji przewidzianych w rezerwie, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6 lub art. 13 ust. 2 pkt 1.
3. Przekazywana liczba jednostek redukcji emisji nie może być wyższa niż liczba uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w formie pisemnej i w postaci elektronicznej nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r.
5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 50 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Art. 19.

1. Niewykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r. uprawnienia do emisji z rezerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6, w przypadku projektów wspólnych wdrożeń, które powodują bezpośrednie obniżenie emisji z instalacji objętej systemem, mogą zostać przekazane jako uprawnienia do emisji na okres rozliczeniowy 2008–2012 instalacji objętej systemem, na którą to obniżenie miało mieć wpływ.
2. Jeżeli projekt wspólnych wdrożeń, o którym mowa w ust. 1, nie został zrealizowany lub osiągnięta w związku z jego realizacją wielkość emisji unikniętej lub emisji zredukowanej, w rozumieniu art. 2 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, jest mniejsza od przewidywanej, prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r. składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przekazanie odpowiednio całości lub części uprawnień do emisji przewidzianych na ten projekt w rezerwie, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, określa, w drodze decyzji, liczbę uprawnień do emisji, które przekazuje się prowadzącemu instalację.
4. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.
5. Krajowy ośrodek niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 3, wydaje na rachunek instalacji uprawnienia do emisji w liczbie określonej w tej decyzji.

Art. 20.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., przekazuje do Krajowego ośrodka informacje o wielkości emisji z tej instalacji za lata 2005–2009.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, dla emisji dwutlenku węgla (CO₂), podtlenku azotu (N₂O) oraz perfluorowęglowodorów (PCFs) są przygotowywane w sposób i w formie określonych w decyzji Komisji nr 2007/589/WE z dnia 18 lipca 2007 r. ustanawiającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 229 z 31.08.2007, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „decyzją Komisji nr 2007/589/WE”, lub zgodnie z najlepszą dostępną wiedzą.
3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje, o których mowa w ust. 1.
4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informacje, o których mowa w ust. 1.

Art. 21.

1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, liczbę lub procentowy udział uprawnień do emisji, jakie w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. mogą zostać przyznane instalacjom objętym systemem, kierując się koniecznością wypełnienia zobowiązań wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej.
2. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, kierując się potrzebą zapewnienia równego traktowania instalacji ujętych w wykazie.
3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki przygotowuje projekt wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z przyznaną tym instalacjom liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską w celu wdrożenia art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, kierując się potrzebą zapewnienia równego traktowania instalacji ujętych w wykazie i potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa.
4. Minister właściwy do spraw środowiska i Krajowy ośrodek zapewniają możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu, o którym mowa w ust. 2 i 3, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
5. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, o którym mowa w ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia projekty wykazów, o których mowa w ust. 2 i 3, z członkami Rady Ministrów.
7. Projekty wykazów, o których mowa w ust. 2 i 3, są przedkładane Komisji Europejskiej w terminie do dnia 30 września 2011 r.
8. Rada Ministrów przyjmuje wykazy, o których mowa w ust. 2 i 3, w drodze rozporządzenia, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tych wykazów.

Rozdział 4**Przyznawanie uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych i prowadzącym instalacje****Art. 22.**

1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przyznanie uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed roz-

poczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.
3. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
 - 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.
4. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji dołącza się:
 - 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
 - 2) raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 55 ust. 1.
5. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.
6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przyznanie uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej, nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
7. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w decyzji;
 - 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.

Art. 23.

1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przyznanie uprawnień do emisji z rezerwy, z której przyznaje się uprawnienia do emisji dla operatorów statków powietrznych w każdym okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się po dniu 31 grudnia 2012 r., zwanej dalej „specjalną rezerwą”.
2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przyznaje się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:

- 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, i ich wykonywanie nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo
 - 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod warunkiem że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.
3. Liczba uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przyznanych operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1 000 000 uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.
 4. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.
 5. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.
 6. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy stosuje się art. 22 ust. 3.
 7. Do wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy dołącza się:
 - 1) dowód potwierdzający spełnienie przez operatora statku powietrznego przesłanki, o której mowa w ust. 2 pkt 1 albo 2;
 - 2) dowód wniesienia opłaty rejestracyjnej;
 - 3) raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w art. 55 ust. 1, w drugim roku okresu rozliczeniowego.
 8. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy złożony przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera dodatkowo informacje o:
 - 1) procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 2) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
 - 3) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 55 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18%.
 9. Jeżeli wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 6–8, minister właściwy do spraw śro-

dowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Komisji Europejskiej wnioski o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.
11. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:
 - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej;
 - 2) liczbę uprawnień do emisji przyznanych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat do końca okresu rozliczeniowego.
12. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 11 pkt 1, następuje przez pomnożenie wartości wzorca porównawczego ustalonego w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE przez:
 - 1) liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy;
 - 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

Art. 24.

1. Minister właściwy do spraw środowiska niezwłocznie po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 22 ust. 7 i art. 23 ust. 11, przekazuje do Krajowego ośrodka informacji o:
 - 1) całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego;
 - 2) liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego na każdy rok okresu rozliczeniowego.
2. Minister właściwy do spraw środowiska zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej informacje, o których mowa w ust. 1.
3. Krajowy ośrodek na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, wydaje na rachunek posiadania operatora statku powietrznego liczbę uprawnień do emisji, jaka została obliczona dla niego na dany rok okresu rozliczeniowego.

Art. 25.

1. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy, które nie zostały rozdzielone w trybie określonym w art. 23, są przeznaczone do sprzedaży w drodze aukcji.

2. Środki pieniężne uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji stanowią dochód budżetu państwa.
3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1).

Art. 26.

1. Uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji objętej systemem na poszczególne lata okresu rozliczeniowego.
2. Instalacji uprawnienia do emisji są przyznawane w krajowym planie albo w wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3.
3. Instalacji nowej lub instalacji, w której dokonano zmiany w instalacji, uprawnienia do emisji są przyznawane w zezwoleniu.
4. W terminie do dnia 28 lutego każdego roku Krajowy ośrodek wydaje na rachunek instalacji liczbę uprawnień do emisji, jaka została przyznana w krajowym planie albo w wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3, lub w zezwoleniu.
5. Jeżeli zezwolenie zostało wydane po dniu 28 lutego, Krajowy ośrodek wydaje na rachunek instalacji liczbę uprawnień do emisji, jaka została przyznana w tym zezwoleniu na pierwszy wskazany w nim rok, w terminie 14 dni od dnia otrzymania kopii ostatecznego zezwolenia określającego liczbę przyznaných uprawnień do emisji, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie.

Art. 27.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, której przyznano uprawnienia do emisji, wnosi opłatę za wprowadzanie dwutlenku węgla (CO₂) do powietrza w wysokości równej iloczynowi:
 - 1) liczby uprawnień do emisji przyznaných na pierwszy rok okresu rozliczeniowego w krajowym planie albo w wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3,
 - 2) liczby uprawnień do emisji przyznaných na pierwszy rok uczestnictwa instalacji w okresie rozliczeniowym, określonej w zezwoleniu w przypadku instalacji nowych,
 - 3) liczby uprawnień do emisji przyznaných na pierwszy rok w zezwoleniu, w przypadku instalacji, w której dokonano zmiany w instalacji
– i obowiązującej w roku poprzednim jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o której mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, dotyczącej dwutlenku węgla (CO₂).
2. Prowadzący instalację, który wniósł opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w tym roku okresu rozliczeniowego opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, za wprowadzanie do powietrza dwutlenku węgla (CO₂), na którego emisję uzyskał uprawnienia do emisji.
3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany uiścić:

- 1) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji;
 - 2) 50% kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek instalacji.
4. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

Art. 28.

1. Do opłat, o których mowa w art. 27 ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.⁷⁾), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują wierzycielowi, którym jest Narodowy Fundusz.
2. Organem właściwym w zakresie decyzji wydawanych na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, jest Prezes Zarządu Narodowego Funduszu. W sprawach tych organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu jest minister właściwy do spraw środowiska.

Rozdział 5

Aukcje uprawnień do emisji

Art. 29.

Upewnienia do emisji z:

- 1) krajowej rezerwy, z wyjątkiem uprawnień do emisji, które zasilą krajową rezerwę w wyniku zmiany krajowego planu,
 - 2) rezerwy uprawnień do emisji dla projektów wspólnych wdrożeń posiadających listy zatwierdzające, które powodują obniżenie emisji dwutlenku węgla (CO₂) w instalacjach objętych systemem, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 6
- które nie zostaną wykorzystane do dnia 31 grudnia 2012 r., mogą zostać zbyte w drodze aukcji, z tym że łączna liczba uprawnień do emisji przeznaczonych do zbycia w drodze aukcji nie może przekroczyć 10% całkowitej liczby uprawnień do emisji przeznaczonych do rozdziału w okresie rozliczeniowym 2008–2012.

Art. 30.

Przeprowadzenie aukcji wymaga zgody Rady Ministrów wyrażonej, w drodze uchwały, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 142, poz. 961, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 173 i Nr 75, poz. 398.

Art. 31.

1. W aukcji mogą wziąć udział podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2, zwane dalej „uczestnikami aukcji”.
2. Aukcję prowadzi się w formie elektronicznej za pośrednictwem internetowej platformy aukcyjnej.
3. Dostawcę usługi internetowej platformy aukcyjnej wyłania się w trybie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.⁸⁾).
4. Krajowy ośrodek ustala regulamin aukcji.
5. Regulamin aukcji określa:
 - 1) wymagania dotyczące przebiegu i rozstrzygnięcia aukcji;
 - 2) warunki przetwarzania danych dotyczących uczestników aukcji;
 - 3) wymagania techniczne dotyczące dostępu do internetowej platformy aukcyjnej;
 - 4) warunki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa i prawidłowości przebiegu aukcji;
 - 5) warunki zawieszenia dostępu do internetowej platformy aukcyjnej.
6. Regulamin aukcji jest zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 32.

1. Krajowy ośrodek na co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem aukcji zamieszcza ogłoszenie o aukcji na swojej stronie internetowej oraz zaprasza do składania ofert.
2. Ogłoszenie o aukcji zawiera:
 - 1) termin przeprowadzenia sesji aukcji;
 - 2) godziny otwarcia i zamknięcia sesji aukcji;
 - 3) liczbę uprawnień do emisji przeznaczonych do sprzedaży w danej sesji aukcji.
3. Krajowy ośrodek i uczestnicy aukcji od godziny otwarcia do godziny zamknięcia sesji aukcji przekazują oferty, wnioski i inne oświadczenia za pomocą formularza umieszczonego na internetowej platformie aukcyjnej, o której mowa w art. 31 ust. 3, umożliwiające wprowadzenie niezbędnych danych w trybie bezpośredniego połączenia z platformą, a także zapewniającego bezpieczeństwo transakcji.
4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, pod rygorem nieważności, składa się opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu, w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.⁹⁾).
5. Aukcja odbywa się w jednej rundzie sesji aukcji.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 161, poz. 1078 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 5, poz. 13, Nr 28, poz. 143 i Nr 87, poz. 484.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 i Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 145, poz. 1050, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230 i Nr 182, poz. 1228.

6. W przypadku gdy przewiduje się, że przychód ze sprzedaży uprawnień do emisji będzie większy niż koszt przeprowadzenia rundy sesji aukcji, Krajowy ośrodek może zdecydować o przeprowadzeniu kolejnej rundy sesji aukcji.

Art. 33.

1. Wadium stanowi 20% wysokości oferty składanej przez uczestnika aukcji.
2. Wadium może być wniesione w jednej lub kilku następujących formach:
 - 1) pieniądzu;
 - 2) czeku potwierdzonym przez bank;
 - 3) poręczeniu bankowym;
 - 4) gwarancji bankowej;
 - 5) gwarancji ubezpieczeniowej.
3. Wadium wnoszone w pieniądzu wpłaca się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu o aukcji, w terminie 3 dni roboczych przed dniem rozpoczęcia aukcji.
4. Wadium wnoszone w innej formie niż w pieniądzu składa się w siedzibie Narodowego Funduszu w terminie, o którym mowa w ust. 3.
5. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi informację o wniesieniu wadium nie później niż w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia aukcji.

Art. 34.

1. Oferta każdego uczestnika aukcji jest niedostępna dla pozostałych uczestników aukcji.
2. Uczestnik aukcji w trakcie sesji aukcji składa jedną ofertę, określając cenę jednego uprawnienia do emisji oraz liczbę uprawnień do emisji, jaką chce nabyć po tej cenie.
3. Złożona oferta wiąże uczestnika aukcji do końca danej rundy sesji aukcji i nie może być wycofana.

Art. 35.

1. Krajowy ośrodek akceptuje wszystkie oferty z ceną wyższą lub równą cenie rozliczeniowej aukcji, obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 39.
2. Cena zakupu uprawnień do emisji stanowi iloczyn ceny rozliczeniowej aukcji i liczby uprawnień do emisji, na którą opiewa złożona oferta.

Art. 36.

1. Krajowy ośrodek przekazuje Narodowemu Funduszowi informację, w postaci elektronicznej, o wyniku aukcji w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia aukcji.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) zwycięskie oferty;
 - 2) ceny zakupu uprawnień do emisji;

- 3) numer rachunku bankowego, na który powinno być zwrócone wadium wniesione w pieniądzu;
 - 4) informację o sposobie zwrotu wadium wniesionego w innej formie niż w pieniądzu.
3. Narodowy Fundusz dokonuje zwrotu wniesionego wadium w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.
 4. W przypadku zwycięskich ofert wadium wniesione w pieniądzu jest zaliczane na poczet ceny zakupu uprawnień do emisji.

Art. 37.

1. Krajowy ośrodek zamyka sesję aukcji:
 - 1) w terminie określonym w ogłoszeniu o aukcji;
 - 2) po zakończeniu ostatniej rundy sesji aukcji;
 - 3) jeżeli w ustalonym w ogłoszeniu o aukcji okresie nie zostaną zgłoszone żadne oferty.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informacje o:
 - 1) nabywcach uprawnień do emisji;
 - 2) całkowitej liczbie uprawnień do emisji zbytych w drodze aukcji;
 - 3) uzyskanej cenie rozliczeniowej aukcji.
3. Nabywca uprawnień do emisji płaci cenę zakupu w terminie 3 dni roboczych od dnia zakończenia aukcji na rachunek bankowy Narodowego Funduszu wskazany w ogłoszeniu o aukcji oraz przekazuje Krajowemu ośrodkowi dowód zapłaty ceny zakupu uprawnień do emisji.
4. Środki pieniężne uzyskane w wyniku zapłaty ceny zakupu, o której mowa w ust. 3, stanowią dochód budżetu państwa.
5. Narodowy Fundusz przekazuje wpływy uzyskane z aukcji, pomniejszone o koszty obsługi tych wpływów, na dochody budżetu państwa, w terminie 4 dni od dnia wpływu na rachunek, o którym mowa w ust. 3.
6. Krajowy ośrodek przekazuje uprawnienia do emisji na rachunek nabywcy w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania dowodu zapłaty ceny zakupu uprawnień do emisji.

Art. 38.

1. Krajowy ośrodek unieważnia aukcję, jeżeli wszystkie oferty zawierają ceny niższe niż cena minimalna lub z przyczyn technicznych o charakterze obiektywnym.
2. Krajowy ośrodek podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej informację o unieważnieniu aukcji.
3. Krajowy ośrodek przekazuje Narodowemu Funduszowi informację, w postaci elektronicznej, o unieważnieniu aukcji w terminie 3 dni roboczych od dnia jej unieważnienia.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) wskazanie podmiotów, którym należy zwrócić wadium;
- 2) numer rachunku bankowego, na który powinno być zwrócone wadium wniesione w pieniądzu;
- 3) informację o sposobie zwrotu wadium wniesionego w innej formie niż w pieniądzu.

5. Narodowy Fundusz dokonuje zwrotu wniesionego wadium w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 3.

Art. 39.

Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób przeprowadzenia aukcji, w tym:

- 1) sposób ustalania liczby sesji aukcji,
 - 2) wymagania dotyczące rejestracji i identyfikacji uczestników aukcji,
 - 3) sposób określenia ceny minimalnej uprawnienia do emisji,
 - 4) sposób wyznaczania ceny rozliczeniowej aukcji
- kierując się potrzebą zagwarantowania przejrzystości i prawidłowego przeprowadzenia aukcji oraz równego traktowania uczestników aukcji, a także informacjami o aktualnej wartości rynkowej jednego uprawnienia do emisji.

Rozdział 6

Zezwolenia

Art. 40.

Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest obowiązany do uzyskania zezwolenia.

Art. 41.

1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.
2. Zezwolenie wydaje odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.
3. Zezwolenie wydaje się na czas określony, nie dłuższy niż 10 lat.
4. Organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła kopię wydanego zezwolenia Krajowemu ośrodkowi, właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz Narodowemu Funduszowi, w terminie 10 dni od dnia, w którym zezwolenie stało się ostateczne.

Art. 42.

1. Wniosek o wydanie zezwolenia zawiera:

- 1) nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja objęta systemem;
- 3) informację o tytule prawnym do instalacji;
- 4) informację o rodzaju instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
- 5) określenie rodzajów gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem;
- 6) określenie czasu, na jaki ma zostać wydane zezwolenie;
- 7) liczbę uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego w rozbiciu na poszczególne lata.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) kopię pozwolenia zintegrowanego albo kopię pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z tym że kopii tych pozwoleń nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ ten je posiada;
- 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1, sporządzony w formie pisemnej i w postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych;
- 4) kopię decyzji o pozwoleniu na użytkowanie instalacji lub potwierdzenie dokonania zawiadomienia o zakończeniu budowy i zamiarze przystąpienia do użytkowania instalacji, w przypadku gdy pozwolenie na użytkowanie nie jest wymagane;
- 5) kopię decyzji wydanej przez organ właściwej jednostki dozoru technicznego zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.¹⁰⁾), dopuszczającej do eksploatacji urządzenie wchodzące w skład instalacji objętej takim dozorem;
- 6) kopię informacji, o której mowa w art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli jest ona przewidywana.

Art. 43.

1. Zezwolenie zawiera:

- 1) nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja objęta systemem;
- 3) określenie rodzaju instalacji objętych systemem oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 98, poz. 817 i 818 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

- 4) określenie rodzajów gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem;
 - 5) określenie czasu, na jaki zostaje wydane zezwolenie.
2. W zezwoleniu zatwierdza się plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1.
 3. W przypadku instalacji objętej systemem, w której dokonano zmiany w instalacji, zezwolenie zawiera także:
 - 1) liczbę dodatkowych uprawnień do emisji, na czas od dnia wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego 2008–2012, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka opinii o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji objętej systemem;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
 4. Dla instalacji nowej zezwolenie zawiera także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji, na czas od dnia wydania zezwolenia do końca okresu rozliczeniowego 2008–2012, po otrzymaniu od Krajowego ośrodka opinii o możliwej do przyznania liczbie uprawnień do emisji dla danej instalacji;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
 5. Zezwolenia wydane instalacjom objętym systemem powstałym w wyniku podziału instalacji objętej systemem zawierają także:
 - 1) liczbę uprawnień do emisji przyznanych instalacjom na czas do końca okresu rozliczeniowego, zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 48 ust. 2;
 - 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1, odpowiednio do dokonanego zgodnie z pkt 1 podziału uprawnień do emisji, chyba że opłata ta została wniesiona przed podziałem instalacji objętej systemem.
 6. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek prowadzącego instalację nową, lub w której dokonano zmiany w instalacji wraz załącznikami, o których mowa w art. 42 ust. 2, w celu wydania opinii.
 7. Krajowy ośrodek wydaje opinię w formie postanowienia. Opinia wiąże organ wydający zezwolenie.

Art. 44.

1. Prowadzący instalację jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku zmiany:
 - 1) w instalacji objętej systemem;
 - 2) planu monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1;
 - 3) nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność;
 - 4) przepisów określających sposób monitorowania wielkości emisji.
2. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem w terminie 30 dni od dnia wystąpienia zmiany, o której mowa w ust. 1.

Art. 45.

W przypadku gdy podczas przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi, że prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, nie posiada zezwolenia, ustala, w drodze decyzji, na wniosek prowadzącego instalację, termin złożenia wniosku o wydanie zezwolenia, chyba że prowadzący instalację złożył wniosek o wydanie zezwolenia przed dniem zakończenia tej kontroli.

Art. 46.

1. W przypadku wyczerpania krajowej rezerwy wydanie liczby uprawnień do emisji na rachunek instalacji, określonej w zezwoleniu, następuje po zasileniu krajowej rezerwy odpowiednią liczbą uprawnień do emisji.
2. Uprawnienia do emisji z krajowej rezerwy są wydawane w terminie 14 dni od dnia zasilenia krajowej rezerwy, proporcjonalnie do liczby uprawnień do emisji określonej w zezwoleniach, które wpłynęły do Krajowego ośrodka przed dniem zasilenia krajowej rezerwy.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, prowadzącemu instalację nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z niewydania uprawnień do emisji lub późniejszego ich wydania.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek na podstawie informacji zawartych w Krajowym rejestrze sporządza wykaz instalacji objętych systemem wraz z przyporządkowaną im liczbą uprawnień do emisji, które do dnia 31 marca pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego nie zostały wydane.
5. Wykaz, o którym mowa w ust. 4, Krajowy ośrodek przekazuje organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie do dnia 15 kwietnia pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego.
6. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, w części dotyczącej liczby przyznanych uprawnień do emisji, jeżeli na skutek wyczerpania krajowej rezerwy uprawnienia do emisji nie zostały wydane na rachunek instalacji do dnia 30 kwietnia pierwszego roku kolejnego okresu rozliczeniowego.

Art. 47.

1. Z dniem zbycia tytułu prawnego do instalacji objętej systemem zbywca traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przyznanymi tej instalacji.
2. Nabywca jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tytułu prawnego do instalacji objętej systemem w terminie 14 dni od dnia nabycia tego tytułu prawnego.
3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.
4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji objętej systemem jest obowiązany do przekazania nabywcy wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 57 ust. 3.
5. Na wniosek nabywcy tytułu prawnego do instalacji objętej systemem organ właściwy do wydania zezwolenia przenosi, w drodze decyzji, prawa i obowiązki wynikające z zezwolenia.

Art. 48.

1. Jeżeli w wyniku podziału instalacji objętej systemem powstaje jedna lub więcej instalacji, które spełniają przesłanki uczestnictwa w systemie, prowadzący te instalacje występują w terminie 21 dni od dnia podziału z wnioskiem odpowiednio o zmianę albo wydanie zezwolenia dla instalacji.
2. Do wniosków, o których mowa w ust. 1, dołącza się oświadczenie prowadzących instalacje o sposobie podziału liczby uprawnień do emisji przyznanych instalacji objętej systemem przed jej podziałem.

Art. 49.

1. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia, w przypadku gdy instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem lub gdy wielkość emisji określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, w poprzednim roku okresu rozliczeniowego wyniosła zero.
2. Prowadzący instalację, w terminie 21 dni od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego, że instalacja objęta systemem przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, jest obowiązany poinformować o tym, na piśmie, organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek.
3. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła Krajowemu ośrodkowi, właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz Narodowemu Funduszowi, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.
4. Prowadzący instalację jest obowiązany do sporządzenia raportu o wielkości emisji, o którym mowa w art. 57 ust. 3, z tym że raport ten sporządza się na dzień wystąpienia zdarzenia powodującego, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem.
5. Uprawnienia do emisji przyznane w krajowym planie lub w zezwoleniu na poszczególne lata okresu rozliczeniowego następujące po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, zasilają krajową rezerwę.
6. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek instalacji w kolejnym roku okresu rozliczeniowego następującego po roku kalendarzowym, w którym miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w ust. 1, podlegają zwrotowi i zasilają krajową rezerwę.

Rozdział 7**Szczególne zasady wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną****Art. 50.**

1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek podmiotu podejmującego realizację instalacji spalania paliw, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych o nominalnej mocy cieplnej powyżej 20 MW, która będzie wytwarzała ener-

- gię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie będzie prowadzony rodzaj działalności określony w poz. 2–29 w części B załącznika do ustawy.
2. Podjęcie realizacji instalacji ma miejsce w dniu faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego dotyczącego tej instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym podjęto prace przygotowawcze na terenie budowy instalacji.
 3. Do wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6.
 4. Wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinien także zawierać:
 - 1) wskazanie miejsca realizacji instalacji;
 - 2) opis, harmonogram i planowany termin oddania instalacji do użytkowania;
 - 3) informację o tytule prawnym do składników majątkowych lub niemajątkowych wchodzących w skład instalacji.
 5. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się potwierdzenie złożenia wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie posiada tych pozwoleń dla instalacji, której dotyczy wniosek. Potwierdzenia nie dołącza się, jeżeli organem właściwym do wydania zezwolenia jest organ właściwy do wydania tych pozwoleń.
 6. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
 7. Prowadzący instalację, w terminie 14 dni od dnia oddania instalacji do użytkowania, występuje do właściwego organu o zmianę zezwolenia w zakresie, o którym mowa w ust. 6.
 8. Obowiązek monitorowania i rozliczania wielkości emisji powstaje z dniem wydania decyzji o zmianie zezwolenia.

Rozdział 8

Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji

Art. 51.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić:
 - 1) plan monitorowania wielkości emisji;
 - 2) plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych.
2. Zawartość planów monitorowania, o których mowa w ust. 1, określa decyzja Komisji nr 2007/589/WE.

Art. 52.

1. Operator statku powietrznego składa wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, do ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
 - 2) wykaz statków powietrznych wykorzystywanych w momencie składania projektu planu monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również orientacyjny wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być wykorzystywane;
 - 3) dane o typie i podtypie statku powietrznego;
 - 4) znaki rejestracyjne statków powietrznych;
 - 5) określenie rodzajów gazów cieplarnianych, które mają być objęte planem;
 - 6) określenie rodzajów wykorzystywanych paliw.
3. Do wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, dołącza się:
 - 1) odpowiednio dokumenty, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. b–e;
 - 2) plan monitorowania wielkości emisji oraz plan monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych sporządzone w formie pisemnej i w postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nich danych.
4. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje plany monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, Krajowemu ośrodkowi w celu zbadania ich zgodności z przepisami decyzji Komisji nr 2007/589/WE.
5. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację dotyczącą zgodności sporządzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, z przepisami decyzji Komisji nr 2007/589/WE, w terminie 14 dni od dnia otrzymania tych planów.

Art. 53.

Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, zatwierdza plany monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1.

Art. 54.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany dokonywać przeglądu planu monitorowania wielkości emisji przed rozpoczęciem każdego okresu rozliczeniowego.
2. Operator statku powietrznego jest obowiązany do wystąpienia z wnioskiem o zmianę planu monitorowania wielkości emisji w przypadku zmiany:
 - 1) w średniorocznych zgłaszanych emisjach, które wymagają od operatora statku powietrznego zmiany poziomu dokładności,
 - 2) liczby operacji lotniczych lub wartości emisji, wskutek których operator statku powietrznego przekracza próg ustalony dla niewielkich źródeł emisji,
 - 3) rodzaju wykorzystywanego paliwa– o których mowa w przepisach decyzji Komisji nr 2007/589/WE.

Art. 55.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany sporządzić raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych w roku monitorowania.
2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
3. Raport, o którym mowa w ust. 1, zweryfikowany przez jednostki uprawnione operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;
 - 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego, w przypadku gdy informacje zawarte w raporcie są podstawą ubiegania się o przyznanie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.

Art. 56.

1. Prowadzący instalację spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji.
2. Plan monitorowania wielkości emisji podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu.
3. Prowadzący instalację jest obowiązany do zmiany planu monitorowania wielkości emisji w przypadku:
 - 1) zmiany stosowanej metodyki monitorowania wymuszonej koniecznością funkcjonowania instalacji w warunkach odbiegających od normalnych, o których mowa w art. 142 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, trwającej dłużej niż 14 dni, jeżeli odpowiedni sposób monitorowania nie został przewidziany w tym planie;
 - 2) zmiany stosowanej metodyki monitorowania w związku z poprawą dokładności danych w rozumieniu przepisów decyzji Komisji nr 2007/589/WE, pod warunkiem że zastosowanie innej metodyki monitorowania nie będzie nieracjonalne kosztowo i technicznie niewykonalne;
 - 3) ujawnienia błędów w stosowanej metodyce monitorowania;
 - 4) zmiany stosowanego paliwa oraz surowców wykorzystywanych w instalacji;
 - 5) zmiany grupy emisji w rozumieniu przepisów decyzji Komisji nr 2007/589/WE.

Art. 57.

1. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego są obowiązani do monitorowania wielkości emisji zgodnie z planem monitorowania wielkości emisji.
2. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego są obowiązani do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.
3. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego rozliczają wielkość emisji na podstawie raportu o wielkości emisji sporządzanego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.

Art. 58.

1. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji objętej systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. i operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określa decyzja Komisji nr 2007/589/WE.
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) sposób monitorowania wielkości emisji z instalacji objętej systemem,
 - 2) częstotliwość przekazywania danych dotyczących monitorowania,
 - 3) zakres informacji zawartych w raporcie,
 - 4) formę i układ raportu,
 - 5) sposób weryfikacji raportów– kierując się potrzebą zapewnienia wiarygodnych informacji o wprowadzanych do powietrza gazach cieplarnianych.

Art. 59.

Raporty, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 3, podlegają weryfikacji przez jednostki uprawnione w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.

Art. 60.

1. Krajowy ośrodek prowadzi wykaz jednostek uprawnionych zawierający:
 - 1) firmę albo imię i nazwisko przedsiębiorcy;
 - 2) oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu przedsiębiorcy;
 - 3) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Ewidencji Działalności Gospodarczej;
 - 4) numer akredytacji;
 - 5) adres do korespondencji w przypadku, gdy jest on inny niż adres siedziby albo adres zamieszkania przedsiębiorcy;
 - 6) numer telefonu i faksu;
 - 7) adres strony internetowej oraz adres poczty elektronicznej.
2. Jednostka uprawniona zapewnia przeprowadzenie weryfikacji przez osoby, które łącznie spełniają następujące kryteria:
 - 1) wykazują się doświadczeniem zawodowym, gwarantującym prawidłowe wykonywanie obowiązków, związanym z:
 - a) projektowaniem instalacji technologicznych i ekologicznych lub
 - b) nadzorem i kontrolą procesów i urządzeń technologicznych z uwzględnieniem wymogów ochrony środowiska, lub
 - c) badaniem systemów ekozarządzania oraz weryfikacją danych i raportów dotyczących środowiska, lub

- d) zarządzaniem oraz bilansowaniem emisji;
- 2) posiadają wykształcenie poświadczone dyplomem ukończenia studiów pierwszego stopnia, w zakresie technicznym, ekonomicznym, przyrodniczym, lub co najmniej dziesięcioletnie doświadczenie zawodowe, o którym mowa w pkt 1;
- 3) uczestniczyły przez co najmniej 20 dni w czynnościach związanych z weryfikacją wielkości emisji gazów cieplarnianych.

Art. 61.

Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego ponoszą koszty weryfikacji raportów, o których mowa w art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 3.

Art. 62.

1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego są obowiązani do dostarczenia Krajowemu ośrodkowi raportu o wielkości emisji, zweryfikowanego przez jednostkę uprawnioną, w terminie do dnia 31 marca każdego roku.
2. Raport przedkłada się w formie pisemnej oraz w postaci elektronicznej.
3. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie raportu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek blokuje rachunek w Krajowym rejestrze. Odblokowanie rachunku następuje niezwłocznie po przedłożeniu tego raportu.
4. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu, o którym mowa w ust. 1, pod względem kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z wymaganiami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 58, i z zatwierdzonym planem monitorowania wielkości emisji.
5. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że raport, o którym mowa w ust. 1, nie spełnia wymagań, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.
6. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie.
7. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego są obowiązani, w uzgodnieniu z jednostką uprawnioną, która przeprowadziła weryfikację raportu, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

Art. 63.

1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację albo w terminie nie otrzyma poprawionego raportu, występuje o przeprowadzenie przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska kontroli w celu sprawdzenia, czy ustalenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, są zgodne ze stanem faktycznym.

2. W przypadku operatorów statków powietrznych Krajowy ośrodek występuje o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 1, do mazowieckiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.
3. Kontrolę prowadzi się na zasadach określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹¹⁾).
4. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą wielkość rzeczywistej emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport o wielkości emisji.
5. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska niezwłocznie przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 4.
6. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, ze stanem faktycznym, przekazuje prowadzącemu instalację albo operatorowi statku powietrznego i Krajowemu ośrodkowi informacje w tym zakresie.

Art. 64.

1. Krajowy ośrodek wprowadza do Krajowego rejestru informację o wielkości emisji na podstawie:
 - 1) raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, albo
 - 2) raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, albo
 - 3) ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4.
2. Krajowy ośrodek powiadamia pisemnie prowadzącego instalację oraz operatora statku powietrznego o wprowadzeniu informacji o wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, do Krajowego rejestru, w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3.

Art. 65.

1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego dokonują, za pośrednictwem rachunku w Krajowym rejestrze, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji ustalonej na podstawie raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.
2. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4, wynika, że wielkość emisji była większa niż określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego, w terminie 14 dni od dnia wprowadzenia do Krajowego rejestru informacji o wielkości emisji, dokonują umorzenia brakującej liczby uprawnień do emisji.
3. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, stanowi rozliczenie wielkości emisji.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 79, poz. 666, z 2010 r. Nr 192, poz. 1228 i Nr 239, poz. 1592 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322.

4. Jeżeli z raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 7, lub ostatecznej decyzji, o której mowa w art. 63 ust. 4, wynika, że wielkość emisji była mniejsza niż określona w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, umorzone uprawnienia w liczbie przekraczającej wielkość emisji są zaliczane na poczet rozliczenia wielkości emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego. Zwrotu uprawnień do emisji za ostatni rok okresu rozliczeniowego dokonuje się zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów, stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
5. Prowadzący instalację nie może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w ust. 1 i 2, uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego.

Art. 66.

1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, którzy w terminie:
 - 1) nie przedłożyli Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1;
 - 2) nie dokonali rozliczenia wielkości emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.
2. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska w terminie do dnia 15 maja każdego roku.
3. Krajowy ośrodek informuje właściwego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o prowadzącym instalację lub operatorze statku powietrznego, który w terminie nie dokonał umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 2.
4. Wykazy, o których mowa w ust. 1, zawierają:
 - 1) nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
 - 2) wskazanie roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy dany wykaz.

Art. 67.

1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - 1) wykaz, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 2, w terminie do dnia 15 maja każdego roku;
 - 2) informację, o której mowa w art. 66 ust. 3.
2. Minister właściwy do spraw środowiska zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz, o którym mowa w art. 66 ust. 1 pkt 2, oraz informację, o której mowa w art. 66 ust. 3.

Rozdział 9

Grupa instalacji objętych systemem

Art. 68.

1. Prowadzący instalacje należące do tego samego rodzaju działalności mogą do dnia 31 grudnia 2011 r. utworzyć grupę instalacji objętych systemem, w ramach której mogą wspólnie rozliczać wielkość emisji w okresie rozliczeniowym 2008–2012.
2. Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji objętych systemem powołują zarządcę.
3. Zarządca na czas istnienia grupy instalacji objętych systemem:
 - 1) dysponuje rachunkami instalacji wchodzących w jej skład na zasadach określonych w regulaminie, o którym mowa w art. 17 ust. 5 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
 - 2) jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji grupy instalacji objętych systemem zgodnie z art. 65.
4. Prowadzący instalacje występują z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji objętych systemem do ministra właściwego do spraw środowiska.
5. Wniosek o utworzenie grupy instalacji objętych systemem zawiera:
 - 1) wykaz i określenie rodzaju instalacji w ramach danego rodzaju działalności wchodzących w skład tej grupy;
 - 2) nazwy prowadzących instalacje wchodzące w skład grupy oraz oznaczenie ich miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
 - 3) oznaczenie zarządcy, jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu oraz dokument potwierdzający jego powołanie;
 - 4) okres, na który grupa ma być utworzona;
 - 5) wskazanie sposobu rozliczenia wielkości emisji, w przypadku gdy zarządca nie dokona tego rozliczenia.
6. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 4, zajmuje stanowisko i niezwłocznie przekazuje Komisji Europejskiej wniosek wraz z zajęтым stanowiskiem.
7. W przypadku zgłoszenia przez Komisję Europejską zastrzeżeń do wniosku minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzących instalacje do uwzględnienia uwag Komisji Europejskiej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, a następnie przekazuje Komisji Europejskiej poprawiony wniosek.
8. W przypadku wydania przez Komisję Europejską decyzji o braku zastrzeżeń do wniosku minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o utworzeniu grupy instalacji objętych systemem.
9. W przypadku gdy zarządca grupy instalacji objętych systemem nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie wielkości emisji z instalacji objętych grupą odpowiadają prowadzący instalacje na zasadach określonych we wniosku, o którym mowa w ust. 4.

Rozdział 10

Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji

Art. 69.

1. Prowadzący instalację oraz operator statku powietrznego mogą wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji:
 - 1) jednostki redukcji emisji,
 - 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji– przy czym uznaje się, że jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.
2. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie wykorzystuje się jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji uzyskanych w wyniku:
 - 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
 - 2) użytkowania i zmian sposobu użytkowania gruntu;
 - 3) prowadzenia gospodarki leśnej.
3. Prowadzący instalację może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji w okresie rozliczeniowym 2008–2012 jednostki redukcji emisji oraz jednostki poświadczonej redukcji emisji w liczbie lub procentowym udziale określonych w krajowym planie.
4. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji za rok 2012, wynosi nie więcej niż 15% liczby uprawnień do emisji dla operatora statku powietrznego przyznanych na ten rok.
5. Liczba jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, którą operator statku powietrznego może wykorzystać do rozliczenia wielkości emisji, odpowiada procentowej wartości wielkości emisji określonej w raporcie, o którym mowa w art. 62 ust. 1, za każdy rok w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., określonej na poziomie nie niższym niż 1,5%.
6. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” procent jednostek redukcji emisji oraz jednostek poświadczonej redukcji emisji, które operator statku powietrznego może wykorzystać w celu rozliczenia wielkości emisji.

Rozdział 11

Kary pieniężne

Art. 70.

1. Jeżeli prowadzący instalację albo operator statku powietrznego nie przedłoży w terminie Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1 albo 7, podlega karze pieniężnej w wysokości 10 000 euro.

2. Jeżeli prowadzący instalację nie zgłosi w terminie faktu, że instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 euro.
3. Wysokość kary ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski w pierwszym dniu roboczym po upływie terminu wykonania obowiązku.

Art. 71.

1. Jeżeli prowadzący instalację, operator statku powietrznego albo zarządca grupy instalacji objętych systemem nie dokona w terminie umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 lub 2, podlega karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki kary pieniężnej.
2. Jednostkowa stawka kary pieniężnej wynosi 100 euro.
3. Wysokość stawki ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.

Art. 72.

1. Jeżeli prowadzący instalację nie posiada zezwolenia, o którym mowa w art. 40, podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 euro.
2. Wysokość kary ustala się, stosując średni kurs euro w przeliczeniu na złote polskie ogłaszany przez Narodowy Bank Polski na dzień nałożenia kary.
3. W przypadku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia w terminach, o których mowa w art. 45, kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 73.

1. Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska.
2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 70–72, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 66 ust. 1, informacji, o której mowa w art. 66 ust. 3, lub ustaleń kontroli.
3. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska przesyła kopię decyzji o nałożeniu kary Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi, a w przypadku nałożenia na operatora statku powietrznego kary, o której mowa w art. 70, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 74.

1. Kary pieniężne wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję.
2. Wpływy z kar pieniężnych wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska przekazują na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po upływie każdego kwartału.

Art. 75.

1. Do kar pieniężnych stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem przepisów dotyczących terminów płatności należności, zaniechania ustalenia zobowiązania, zaniechania poboru należności oraz umarzania zaległych zobowiązań.
2. Uprawnienia organów podatkowych w sprawach, o których mowa w ust. 1, przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Art. 76.

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 15 lutego każdego roku, przekazuje Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi informacje o karach pieniężnych nałożonych w poprzednim roku.
2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera nazwy prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych, na których nałożono kary pieniężne, oraz wysokość tych kar wraz z podaniem, za jaki rodzaj naruszenia zostały nałożone.

Art. 77.

1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:
 - 1) przedłożenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1;
 - 2) dokonania umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2.
2. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego:
 - 1) nie przedłożył raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1,
 - 2) nie dokonał umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2
 – zawiadamia danego operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.
3. Operator statku powietrznego po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie 10 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, wyjaśnienia.
4. Minister właściwy do spraw środowiska po uzyskaniu zgody Rady Ministrów przesyła do Komisji Europejskiej wnioski o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:
 - 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku przedłożenia raportu, o którym mowa w art. 62 ust. 1, albo obowiązku dokonania w wymaganym terminie umorzenia, o którym mowa w art. 65 ust. 1 i 2;
 - 2) informację o podjętych środkach mających na celu wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt 1;

- 3) uzasadnienie celowości nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych;
 - 4) propozycje dotyczące czasowego i przestrzennego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.
6. Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych jest prowadzone zgodnie z przepisami rozporządzenia wydanego w związku z art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 78.

W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”;

2) w art. 18 w ust. 3 uchyla się pkt 2.

Art. 79.

W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 493, z późn. zm.¹³⁾) w art. 5a w ust. 3 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) nabycia lub rozporządzania uprawnieniami do emisji, o których mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);

8) nabycia lub rozporządzania jednostkami przyznanej emisji, jednostkami redukcji emisji, jednostkami poświadczonej redukcji emisji, o których mowa w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657).”.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587 i Nr 124, poz. 859, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 79, poz. 666, z 2010 r. Nr 192, poz. 1228 i Nr 239, poz. 1592 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322.

¹³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 156, poz. 775, z 1997 r. Nr 106, poz. 673, Nr 115, poz. 741 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1063, z 2000 r. Nr 48, poz. 550, z 2001 r. Nr 4, poz. 26, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 240, poz. 2055, z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, Nr 123, poz. 1291 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 169, poz. 1417 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 107, poz. 721, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 206, poz. 1590, z 2010 r. Nr 229, poz. 1496 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 171.

Art. 80.

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.¹⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 401 w ust. 7 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wpływy z opłat, o których mowa w art. 9 ust. 1 i 3 oraz w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), a także wpływy z kar pieniężnych nałożonych na podstawie art. 70–72 tej ustawy;”;

2) w art. 401c ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

Art. 81.

W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 21 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) z zakresu ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...) o:

- a) projektach krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji,
- b) wykazach, o których mowa w art. 21 ust. 2 i 3 tej ustawy,
- c) zezwoleniach, o których mowa w art. 40 tej ustawy,
- d) raportach o wielkości emisji z instalacji objętych systemem, o których mowa w art. 62 ust. 1 tej ustawy,
- e) zbiorczych danych dotyczących wielkości emisji wynikających z operacji lotniczych zawartych w raportach, o których mowa w art. 62 ust. 1 tej ustawy,
- f) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej, o której mowa w art. 70 ust. 1, art. 71 ust. 1 i art. 72 ust. 1 tej ustawy;”.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666, Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664, z 2010 r. Nr 21, poz. 104, Nr 28, poz. 145, Nr 40, poz. 227, Nr 76, poz. 489, Nr 119, poz. 804, Nr 152, poz. 1018 i 1019, Nr 182, poz. 1228, Nr 229, poz. 1498 i Nr 249, poz. 1657 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 63, poz. 322.

¹⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 42, poz. 340, Nr 84, poz. 700 i Nr 157, poz. 1241, z 2010 r. Nr 28, poz. 145, Nr 106, poz. 675, Nr 119, poz. 804, Nr 143, poz. 963 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159.

Art. 82.

W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 249, poz. 1657) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zasady funkcjonowania krajowego rejestru jednostek Kioto i uprawnień do emisji;”;

2) w art. 2 po pkt 20 dodaje się pkt 20a w brzmieniu:

„20a) podwójnym liczeniu redukcji emisji – rozumie się przez to przekazanie jednostek redukcji emisji nabywcy i nieobniżenie liczby uprawnień do emisji, które przyznano instalacji w sytuacji, w której realizacja projektu wspólnych wdrożeń wpływa na obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;”;

3) w art. 3 w ust. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prowadzenie Krajowego rejestru jednostek Kioto i uprawnień do emisji;”;

b) dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu:

„9) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmów czystego rozwoju oraz innych projektów powodujących redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych;

10) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a w szczególności:

a) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem niezbędne do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), oraz monitorowania sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,

b) prowadzenie, w formie elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem niezbędne do monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,

c) opiniowanie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,

d) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu,

e) opracowywanie projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz wykazu, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,

- f) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie uczestnictwa w systemie instalacji i operatorów statków powietrznych,
- g) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu,
- h) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu,
- i) prowadzenie wykazu jednostek uprawnionych do weryfikacji raportów określonych w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych sporządzanych przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje,
- j) prowadzenie aukcji uprawnień do emisji,
- k) opiniowanie, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu,
- l) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, i przekazywanie ich ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

4) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. Minister właściwy do spraw środowiska, w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku, przedkłada Radzie Ministrów informację o realizacji zadań wynikających z niniejszej ustawy oraz z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wraz z wykazem środków wydatkowanych na realizację tych zadań.”;

5) tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Krajowy rejestr jednostek Kioto i uprawnień do emisji”;

6) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji są utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, zwanym dalej „Krajowym rejestrze”.”;

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Krajowy rejestr działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1).

4. Jednostki Kioto należące do Skarbu Państwa są utrzymywane na krajowym rachunku posiadania uprawnień w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji, o którym mowa w ust. 3.”;

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Uprawnienia do emisji są utrzymywane na rachunku posiadania operatora, rachunku operatora statków powietrznych w Unii, osobistym rachunku posiadania albo krajowym rachunku posiadania, określonych w rozporządzeniu Komisji, o którym mowa w ust. 3.”,

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki otwierania, administrowania i utrzymywania rachunku prowadzącego instalację i osobistych rachunków posiadania w Krajowym rejestrze.”;

7) w art. 38:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Realizacja projektu wspólnych wdrożeń, niezależnie od wybranej ścieżki, wymaga uzyskania listu popierającego, a następnie listu zatwierdzającego, wydawanego przez ministra właściwego do spraw środowiska, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Realizacja projektu wspólnych wdrożeń, w wyniku której nastąpi redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych do powietrza z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wymaga uzyskania wyłącznie listu zatwierdzającego.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający i list zatwierdzający w formie decyzji administracyjnych, każdy po uzyskaniu opinii Krajowego ośrodka, jeżeli projekt spełnia warunki określone w art. 39, z zastrzeżeniem ust. 2a.”,

d) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. List zatwierdzający dla projektów wspólnych wdrożeń, o których mowa w ust. 1a może być wydany, jeżeli projekt spełnia warunki, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2, i zostanie zrealizowany do dnia 28 lutego 2012 r.”,

e) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Krajowy ośrodek wydaje opinię, w formie postanowienia, w terminie:

- 1) 14 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu popierającego;
- 2) 30 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu zatwierdzającego.

4. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający oraz list zatwierdzający albo odmawia ich wydania, w terminie 14 dni od dnia otrzymania opinii Krajowego ośrodka.”;

8) w art. 39 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nie prowadzi do podwójnego liczenia redukcji emisji;”;

9) w art. 40 w ust. 5 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) oświadczenie zgłaszającego, czy projekt będzie wpływał na obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
- 2) raport akredytowanej niezależnej jednostki lub jednostki uprawnionej potwierdzający, że projekt nie będzie prowadził do podwójnego liczenia redukcji emisji.”;

10) w art. 42 w ust. 1:

- a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a i 5b w brzmieniu:

„5a) określenie maksymalnej liczby jednostek redukcji emisji powstałych przez obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, jakie mogą zostać przekazane nabywcy tych jednostek;

5b) wskazanie instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, jeżeli emisja zredukowana lub emisja uniknięta powstała na skutek obniżenia wielkości emisji gazów cieplarnianych w tej instalacji;”;

- b) uchyla się pkt 8;

11) w art. 44:

- a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sposobu realizacji projektu skutkującego zwiększeniem liczby jednostek redukcji emisji powstałych w wyniku realizacji projektu;”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zmiany listu zatwierdzającego.”;

- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zmiany listu zatwierdzającego po uzyskaniu opinii Krajowego ośrodka, jeżeli podstawą zmiany jest ust. 1 pkt 3 lub 4.”;

12) w art. 50:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń, o których mowa w art. 38 ust. 1a, jednostki redukcji emisji są przekazywane z rezerwy wskazanej w art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

- b) w ust. 4 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) wskazanie liczby jednostek redukcji emisji powstałych przez obniżenie wielkości emisji z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, jakie mają zostać przekazane nabywcy tych jednostek zgodnie z liczbą określoną w raporcie z weryfikacji lub liście zatwierdzającym; w przypadku różnicy wskazuje się wartość niższą;”;

- c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw środowiska wyraża zgodę na przekazanie jednostek redukcji emisji w drodze decyzji administracyjnej w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.”;

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Krajowy ośrodek dokonuje niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia przekazania kopii ostatecznej decyzji, przekazania jednostek redukcji emisji w liczbie określonej w decyzji na wskazany rachunek lub rachunki w krajowym rejestrze nabywcy.”;

13) użyte w ustawie w różnych liczbach i przypadku wyrazy „wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych” zastępuje się użytymi w odpowiednich liczbach i przypadku wyrazami „system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych”.

Rozdział 13

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 83.

1. Z dniem wejścia w życie ustawy:

1) uprawnienia do emisji przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, stają się uprawnieniami do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy;

2) Krajowy Rejestr Uprawnień do Emisji utworzony na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 96, staje się Krajowym rejestrem jednostek Kioto i uprawnień do emisji w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 82.

2. Zezwolenia wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, zachowują moc na czas, na jaki zostały wydane.

3. Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji przyjęty na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, staje się krajowym planem rozdziału uprawnień do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy.

4. W przypadku ujęcia w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji instalacji, której uprawnienia zostały przyznane w zezwoleniu wydanym na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 96, zezwolenie to wygasa w części dotyczącej liczby uprawnień do emisji określonej w tym zezwoleniu.

5. Audytorzy, którzy uzyskali uprawnienia do weryfikacji rocznych raportów na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, zachowują uprawnienia do weryfikacji raportów w rozumieniu niniejszej ustawy jako jednostki uprawnione.

Art. 84.

W terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia i zatwierdzenie planu monitorowania wielkości emisji, chyba że określone w zezwoleniu wymagania w zakresie monitorowania wielkości emisji odpowiadają wymaganiom, jakie powinien spełniać plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 56 ust. 1.

Art. 85.

1. Grupy instalacji utworzone na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, mogą działać do dnia 31 grudnia 2012 r., z tym że obowiązek rozliczenia wielkości emisji za rok 2012 realizuje się do dnia 30 kwietnia 2013 r.
2. W przypadku gdy zarządca grupy instalacji nie rozliczy wielkości emisji, za rozliczenie wielkości emisji z instalacji objętych grupą odpowiadają prowadzący instalacje.

Art. 86.

1. Operator statku powietrznego na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2012 r. i na okres rozliczeniowy rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 2013 r. składa do ministra właściwego do spraw środowiska, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy, wniosek o przyznanie uprawnień do emisji.
2. Wniosek o przyznanie uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości stanowiącej równowartość 100 euro, w przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu poprzedzającym dzień dokonania wpłaty. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
 - 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
 - 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek;
 - 3) zweryfikowane dane dotyczące liczby tonokilometrów odnoszącej się do operacji lotniczych objętych systemem wykonanych w 2010 r.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej.
5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 22 ust. 5 stosuje się odpowiednio.
6. Weryfikacji danych, o których mowa w ust. 3 pkt 3, może dokonywać podmiot, który uzyskał uprawnienie do weryfikacji tych danych w państwie członkowskim Unii Europejskiej.
7. Krajowy ośrodek prowadzi listę podmiotów uprawnionych do weryfikacji danych, o których mowa w ust. 3 pkt 3, na podstawie wniosków tych podmiotów. Do wniosku dołącza się oświadczenie podmiotu o posiadaniu uprawnienia określające organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który wydał uprawnienie, wraz z numerem tego uprawnienia.
8. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski, o których mowa w ust. 1, do Komisji Europejskiej do dnia 30 czerwca 2011 r.

Art. 87.

1. Operator statku powietrznego, który wykonywał operacje lotnicze w 2010 r., przedkłada Krajowemu ośrodkowi dane o wielkości emisji za rok 2010 w formie pisemnej i

w postaci elektronicznej, zweryfikowane przez podmiot, o którym mowa w art. 86 ust. 6, niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy.

2. Operator statku powietrznego nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji za lata 2010 i 2011.

Art. 88.

1. Operator statku powietrznego jest obowiązany złożyć wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 51 ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.
2. Wnioski o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji i planów monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonanych operacji lotniczych złożone przez operatorów statków powietrznych przed dniem wejścia w życie ustawy stają się wnioskami, o których mowa w art. 52 ust. 1, w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 89.

1. Prowadzący instalację, który posiada instalację, która nie jest objęta systemem w okresie rozliczeniowym 2008–2012, a zostanie objęta systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., jest obowiązany do uzyskania zezwolenia w terminie do dnia 30 czerwca 2011 r.
2. W zezwoleniu, o którym mowa w ust. 1, nie przyznaje się uprawnień do emisji i nie określa się wysokości opłaty, o której mowa w art. 27 ust. 1.
3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, nie monitoruje wielkości emisji i nie dokonuje rozliczenia wielkości emisji w latach 2011 i 2012.
4. Jeżeli prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazał Krajowemu ośrodkowi informacje, o których mowa w art. 20 ust. 1, przed dniem wejścia w życie ustawy, uznaje się, że obowiązek określony w tym przepisie został spełniony.

Art. 90.

1. Prowadzący instalację, posiadający przed dniem wejścia w życie ustawy rachunek w Krajowym Rejestrze Uprawnień do Emisji, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 96, jest obowiązany do przekazania do Krajowego ośrodka dowodu wniesienia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 96, za pierwszy wpis dokonany w okresie rozliczeniowym 2008–2012, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, chyba że dowód został już dostarczony.
2. W przypadku nieprzekazania dowodu wniesienia opłaty Krajowy ośrodek blokuje rachunek instalacji. Odblokowanie rachunku instalacji następuje niezwłocznie po przekazaniu dowodu wniesienia tej opłaty.

Art. 91.

Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy, o której mowa w art. 80, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 92.

Do opłat, o których mowa w art. 25 ustawy, o której mowa w art. 96, należnych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 93.

1. Do postępowań wszczętych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 96, i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Decyzje wydane na podstawie art. 47 ustawy, o której mowa w art. 96, przed dniem wejścia w życie ustawy wygasają, a wszczęte postępowania umarza się.

Art. 94.

1. Do dnia 31 grudnia 2011 r.:
 - 1) prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest obowiązany do posiadania w Krajowym rejestrze rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 11 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2004, str. 1, z późn. zm.);
 - 2) czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w Krajowym rejestrze lub rejestrze innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej prowadzonym na zasadach określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w pkt 1.
2. Z dniem 1 stycznia 2012 r. rachunki, o których mowa w ust. 1, stają się rachunkami, o których mowa w art. 8 ust. 2.
3. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Krajowy rejestr jednostek Kioto i uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, działa na zasadach określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.
4. Z dniem 1 stycznia 2012 r. krajowy rachunek posiadania, o którym mowa w art. 11 ust. 1 rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, staje się krajowym rachunkiem posiadania, o którym mowa w art. 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 270 z 14.10.2010, str. 1).

Art. 95.

1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 96, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15 ust. 4 niniejszej ustawy i mogą być zmieniane na podstawie art. 15 ust. 4 niniejszej ustawy, jeżeli jest to uzasadnione względami gospodarczymi

oraz bezpieczeństwem energetycznym państwa. Do zmiany stosuje się odpowiednio przepisy art. 13–16 niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 41 ustawy, o której mowa w art. 96, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 58 ust. 2 niniejszej ustawy.

Art. 96.

Traci moc ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 215, poz. 1664).

Art. 97.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

*/+Grzegorz Schetyna

Część A

Rodzaje instalacji objętych systemem i rodzaje działalności prowadzonej w instalacji objętej systemem oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji w okresie rozliczeniowym 2008–2012

Lp.	Rodzaje działalności	Rodzaj instalacji	Wartości progowe
1.	Działalność energetyczna	instalacje spalania, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW
		instalacje spalania stosowane w zintegrowanych stalowniach, w tym instalacje do walcowania, powtórnego podgrzewania, hartowania lub wytrawiania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW
		instalacje spalania stosowane w produkcji propylenu i etylenu w procesie krakingu petrochemicznego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 tys. Mg na rok
		rafinerie ropy naftowej	-
		piece koksownicze	-
2.	Hutnictwo żelaza i stali	instalacje prażenia lub spiekania rud metali, w tym rudy siarczkowej	-
		instalacje do produkcji surówki żelaza lub stali (pierwotnego lub wtórnego wytopu), w tym do ciągłego odlewania stali	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 2,5 Mg wytopu na godzinę
3.	Przemysł mineralny	instalacje do produkcji klinkieru cementowego w piecach obrotowych	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 500 Mg na dobę
		instalacje do produkcji wapna	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę
		instalacje do produkcji szkła, w tym włókna szklanego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę

		instalacje do produkcji wełny skalnej	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę
		instalacje do produkcji wyrobów cera- micznych za pomocą wypalania	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 75 Mg na dobę i pojemność pieca prze- kraczająca 4 m ³ i gęstość ponad 300 kg wyrobu na m ³ pieca
4.	Inne	instalacje do produkcji masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	-
		instalacje do produkcji papieru lub tektury	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę

Objaśnienia:

- 1) Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.
- 2) Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.

Uwaga:

Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna lub zdolność produkcyjna) charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, sumuje się.

Część B

Rodzaje instalacji objętych systemem lub rodzaje działalności prowadzonej w instalacjach objętych systemem oraz wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji lub działalności, wraz z przyporządkowanymi im gazami cieplarnianymi w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r.

Lp.	Rodzaje instalacji lub rodzaje działalności	Wartości progowe	Gazy cieplarniane	
1.	Instalacje spalania paliw, z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
2.	Rafinacja ropy naftowej	-	CO ₂	
3.	Produkcja koksu	-	CO ₂	
4.	Prażenie lub spiekanie rud metalu, w tym rudy siarczkowej	-	CO ₂	
5.	Produkcja surówki żelaza lub stali (pierwotnego lub wtórnego wytopu), w tym do ciągłego odlewania stali	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 2,5 Mg wytopu na godzinę	CO ₂	
6.	Produkcja lub obróbka metali żelaznych ³⁾ , w tym stopów żelaznych, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
7.	Produkcja pierwotnego aluminium	-	CO ₂	PFCs
8.	Produkcja wtórnego aluminium, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
9.	Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania paliw (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące)	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
10.	Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 500 Mg na dobę	CO ₂	

11.	Produkcja klinkieru cementowego w innych piecach	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę	CO ₂	
12.	Produkcja wapna lub kalcynacja dolomitu i magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 50 Mg na dobę	CO ₂	
13.	Osuszanie, kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
14.	Produkcja szkła, w tym włókna szklanego	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg wytopu na dobę	CO ₂	
15.	Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania ⁴⁾	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 75 Mg na dobę	CO ₂	
16.	Produkcja materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużłu	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę	CO ₂	
17.	Produkcja masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	-	CO ₂	
18.	Produkcja papieru lub tektury	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 20 Mg na dobę	CO ₂	
19.	Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych, takich jak: oleje, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli są wykorzystywane stacjonarne urządzenia techniczne, w których jest prowadzony proces spalania	nominalna moc cieplna ¹⁾ ponad 20 MW	CO ₂	
20.	Produkcja kwasu azotowego	-	CO ₂	N ₂ O
21.	Produkcja kwasu adypinowego	-	CO ₂	N ₂ O
22.	Produkcja kwasu glioksalowego i glioksylowego	-	CO ₂	N ₂ O
23.	Produkcja amoniaku	-	CO ₂	

24.	Produkcja chemikaliów organicznych luzem przez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo przez podobne procesy	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 100 Mg na dobę	CO ₂	
25.	Produkcja wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania	zdolność produkcyjna ²⁾ ponad 25 Mg na dobę	CO ₂	
26.	Produkcja węglanu sodu (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	-	CO ₂	
27.	Wychwytywanie dwutlenku węgla z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, celem jego transportowania i podziemnego składowania ⁵⁾	-	CO ₂	
28.	Transportowanie dwutlenku węgla przeznaczonego do podziemnego składowania z wykorzystaniem sieci transportowej ⁵⁾	-	CO ₂	
29.	Podziemne składowanie dwutlenku węgla ⁵⁾	-	CO ₂	

Objaśnienia:

- 1) Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.
- 2) Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 3) Produkcja lub obróbka metali żelaznych obejmuje w szczególności walcownie, piece do ponownego podgrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.
- 4) Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania obejmuje w szczególności produkcję dachówek, cegieł, cegieł ogniodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany.
- 5) Działalności, które zostaną objęte systemem z dniem wejścia w życie przepisów ustawy implementujących postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającej dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114).

Uwagi:

1. Parametry tego samego rodzaju (nominalna moc cieplna lub zdolność produkcyjna), charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do więcej niż jednej instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, sumuje się.
2. W celu włączenia do systemu instalacji, w których jest prowadzona działalność tego samego rodzaju, oblicza się moc cieplną, w której uwzględnia się sumę nominalnych mocy cieplnych wszystkich stacjonarnych urządzeń technicznych stanowiących część tej instalacji, w których zachodzi spalanie. Stacjonarne urządzenia techniczne, w których zachodzi spalanie, obejmują w szczególności: wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, podgrzewaczy, pieców, w tym pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, suszarnie, silniki, ogniwa paliwowe, pochodnie gazowe. Spalanie oznacza każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii elektrycznej, energii mechanicznej, ciepła oraz wszelkich innych bezpośrednio z tym związanych czynności, w tym przemiewania gazów odlotowych. W obliczeniach tych nie uwzględnia się stacjonarnych urządzeń technicznych o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz stacjonarnych urządzeń technicznych wykorzystujących wyłącznie biomasę. Przez stacjonarne urządzenie techniczne wykorzystujące wyłącznie biomasę rozumie się stacjonarne urządzenie techniczne, które wykorzystuje paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.
3. W przypadku gdy w instalacji jest prowadzona działalność objęta systemem, dla której wartość progowa nie została określona za pomocą nominalnej mocy cieplnej, wartość progowa dla tej działalności ma nadrzędne znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczącej włączenia instalacji do systemu.
4. W przypadku przekroczenia wartości progowej (nominalnej mocy cieplnej lub zdolności produkcyjnej) jakiegokolwiek rodzaju działalności prowadzonej w instalacji, wszystkie stacjonarne urządzenia techniczne, w których dochodzi do spalania innego niż spalanie odpadów niebezpiecznych lub komunalnych, powinny być objęte zezwoleniem na uczestnictwo w systemie.

Część C

Współczynniki ocieplenia

1. Współczynnik ocieplenia służący do porównania wielkości udziału poszczególnych gazów cieplarnianych w powstawaniu globalnego ocieplenia oraz wyrażający wielkość wpływu cząsteczki danego gazu na pochłanianie promieniowania długofalowego Ziemi w stosunku do pochłaniania tego promieniowania przez cząsteczkę dwutlenku węgla (CO_2) dla:
 - 1) dwutlenku węgla (CO_2) wynosi 1 i jest wykorzystywany do obliczania ekwiwalentu;
 - 2) podtlenku azotu (N_2O) wynosi 310;
 - 3) metanu (CH_4) wynosi 21.
2. Współczynnik ocieplenia dla heksafluorku siarki (SF_6), perfluorowęglowodorów (PFCs) oraz wodorofluorowęglowodorów (HFC) określa rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 161 z 14.06.2006, str. 1, z późn. zm.).